

λουθῶ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἦμαι κατωτέρα των! — Ἀλλὰ θὰ καταφέρω ἀκόμη ἐν κτύπημα, δια νὰ μ' ἐνθυμῶνται πάντοτε, ἐν κτύπημα κατὰ τῆς ἀχαριστίας, μεθ' ἧς με ὤθησαν μακράν των! — Θὰ προσκαλέσω ἐδῶ τὴν Μνησιδίκη καὶ θὰ ἐξετάσω ἀκόμη μίαν φοράν τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία ἐδέσμευσε τὸν μέγαν πολιτικὸν ἄνδρα — τὴν μικρὰν ἐκείνην καρδίαν — καὶ ἐγέλασεν εἰρωνικῶς — ἡ ὁποία ἐπροτιμήθη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Πρέπει νὰ ἦμαι βεβαία διὰ νὰ μὴ πλανηθῶ. Τότε δὲ θὰ πλῆξω ἅπαξ ἔτι ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τόσον μὲ προσέβαλε διὰ τῆς ἀγνωμοσύνης του! Ἀλλὰ μὲ ὅπλον θανατηφόρον, διὰ νὰ μὴ συνέλθῃ ταχέως πάλιν! Ἀλλὰ πῶς!; Τί πρέπει νὰ τὸν κάμω; Πρέπει νὰ τρέξω εἰς τοὺς δρόμους, νὰ φωνάξω τὸν λαόν, καὶ νὰ εἶπω μεγαλοφώνως, ὅτι δὲν ἐγνωστοποίησε τίποτε περὶ τῆς συνωμοσίας τῶν εὐγενῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ καὶ ἐπομένως εἶνε προδότης; Ἡ ὑπόληψίς του ὅμως εἶνε στερεὰ θεμελιωμένη καὶ δὲν θὰ κατορθώσω τίποτε. Θὰ με ἐπιπλήξουν μόνον ὡς τρελλήν! — Ἀλλὰ στάσου, εὔρον τὸ μέσον! Ἡ Μνησιδίκη πρέπει ν' ἀποθάνῃ! Ἄ, διατί μοι ἔρχεται ἡ λαμπρὰ αὐτὴ ἰδέα τόσον ἀργά; Διατί, ὦ Ἀθηνα, τώρα μόλις φωτίζεις τὸν νοῦν μου; Αὐτὸ εἶνε τὸ τραῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ φονεύσῃ τὴν εὐπλάστον καρδίαν του! Δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ ὑποφέρῃ καὶ θ' ἀποθάνῃ! — Μικρὸν ποτήριον λεσβίου οἴνου εἶνε τὸ ἀθώωτον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Θὰ τὸν πίνῃ χωρὶς καμμίαν ὑποψίαν καὶ ἔπειτα — ἐγὼ θριαμβεύω! — Μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν αὐτὴν εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ καταβῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Ἄδην. Ἐπακούσατέ μου, ὦ εὐμενεῖς Ἑρινύες, καὶ ὀδηγήσατε τὴν ἐκδικητικὴν μου χεῖρα! — Ταχέως ὅμως τώρα εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ᾔνη τελειωμένον πρὶν ἢ τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου καταβυθισθῇ εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ.

Καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη πρὸς τι ἐρμάριον, ὅπουθεν ἔλαβε μικρὸν φύλλον παπύρου, ἐφ' οὗ διὰ καλάμου ἐγράφε τὰς ἐξῆς λέξεις:

„Ἀνδρομέδα τῇ Μνησιδίκη. Ἐλθε μετὰ τῆς κομιζούσης τὸ παρόν μου ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι ἔχω νὰ σοι ἀνακινώσω τι, δι' οὗ δύνασαι νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν ἐνὸς σημαντικοῦ ἀνδρός.“

Καὶ σφραγίσασα τὸν πάπυρον ἐκάλεσε τὴν θεραπαινίδα,

ἡ ὁποία τῇ εἶχεν ἀναγγεῖλαι τὸν θάνατον τῆς Ἡρίνης, καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ φέρῃ τὸν κύλινδρον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μνησιδίκης καὶ νὰ περιμένη ἐκεῖ ἕως οὗ λάβῃ ἀπόκρισιν.

Ἐπ' ὀλίγον ἔμεινεν ἡ Ἀνδρομέδα βυθισμένη εἰς σκέψεις, εἶτα δ' ἔτρεξεν εἰς τὸν κήπον, διηυθύνθη πρὸς τινα πρασιὰν εἰς τὸ βάθος του καὶ ἔκοψε διὰ τινος κερατίου μαχαίριου ὀλίγα φύλλα φυτοῦ τινος, κωνείου ὀνομαζομένου, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὸ δωμάτιον, κατέκοψεν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἔρριπεν εἰς δοχεῖον πλήρες οἴνου. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἴστατο καὶ ἔβλεπεν ἀτενῶς τὸ ὑγρὸν, ὥς εἰ θελούσα νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν θανατηφόρον ἀλλοίωσιν τοῦ ποτοῦ, μόλις δὲ ὅτε ἤκουσε θόρυβον βημάτων εἰς τὸ προαύλιον ἐσήκωσε τὸ δοχεῖον καὶ ἐκένωσε τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν εἰς δύο κρυστάλλινα κύπελλα, τὰ ὁποῖα ἴσταντο ἑτοιμα.

Μετ' οὗ πολὺ εἰσῆλθον αἱ δύο κόραι εἰς τὸν θάλαμον, ἡγουμένης τῆς Μνησιδίκης, ἡ ὁποία ἐφόρει ἐρυθρὰν ἐσθῆτα καὶ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ριπίδιον. Τὸ ὥραϊόν της πρὸς ὦπον ἦτο καταπόρφυρον ἐκ τῆς ταχείας πορείας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της μετὰ δειλίας καὶ φόβου ἠτένιζον τὴν Ἀνδρομέδαν. Αὐτὴ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν παρεκίνησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τι σκιερὸν μέρος τοῦ κήπου, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔνευσεν εἰς τὴν δούλην μετ' ὀλίγον νὰ φέρῃ τὰ δύο κρυστάλλινα κύπελλα εἰς τὸν κήπον.

Ἄμα ἐκάθησαν ἐγγὺς ἀλλήλων εἰς τὸν κήπον εἶπεν ἡ Ἀνδρομέδα. — Νά με συγχωρήσῃς ὅτι κατὰ τὴν ἀσυνήθειαν ταύτην ὥραν — διότι ἀκριβῶς θὰ ἐγευματίζετε τώρα — σὲ προσεκάλεσα καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ γνωρίζω, ἐὰν πράγματι ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὸ πρόσωπον, χάριν τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν νὰ σοι ὁμιλήσω. Γνωρίζεις τὸν Πιττακόν, τὸν πρῶτον πολίτην τῆς πόλεως;

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα προσέβλεπεν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν νεαρὰν κόρην, ἡ ὁποία ἔγινε καταπόρφυρος καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί, τὸν γνωρίζω — ἀπεκρίθη ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ Μνησιδίκη.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ, διότι ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μάθω, ἐὰν ἔχῃς ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῆς ζωῆς του, ἐπειδὴ τὸν ἐκτιμᾷς, ἢ τὸν σέβεσαι, ἢ τὸν ἀγαπᾷς.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ (ἐν σελ. 97).

2. Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Paul Schobelt (ἐν σελ. 101), μετ' ἄρθρ. ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλη.

3. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΔΕΪΙΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Anton Rotta (ἐν σελ. 105). Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ σκηνήν, συγχάκις ἐπαναλαμβανομένην ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς, ὅπου ὑπάρχουσι μικρὰ παιδία. Ὁ μικρός, ὡς φαίνεται, ἔθραυσεν ἀγγεῖόν τι καὶ ἐκόπη εἰς τὸν δάκτυλον· ἡ μήτηρ δένει διὰ λινῆς ταινίας τὸν δάκτυλόν του ἐνῶ ἡ μάμμη προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

4. ΑΙ ΒΕΛΟΝΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ Cronau (ἐν σελ. 108).

Αἱ βελόναι (needles) εἶναι βράχοι ἐκ κιμωλίας ἐξέχοντες τῆς θαλάσσης παρὰ τῇ νήσῳ Wight, ὀνομαζόμενοι βελόναι ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν κορυφῶν των. Διὰ τὸν ἐκ Γερμανίας εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύοντα εἶναι οἱ βράχοι οὗτοι τὸ σημεῖον τοῦ τελευταίου ἀποχαριστισμοῦ, ἐνῶ εἰς τὸν ἐρχόμενον ἐξ Ἀμερικῆς προσφέρουσι τὸν πρῶτον χαίρετισμόν τῆς Εὐρώπης.

5. Η ΜΙΚΡΑ ΠΑΥΝΤΡΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ P. Wagner (ἐν σελ. 112).